

Scris de **Nicholas Cezar**

2025-08-26

USR a predat MAE rețelei Soroș!

Cine a zis că miracolele durează trei zile n-a urmărit bilanțul USR după doar două luni de mandat. Într-o țară unde reformele reale se coc mai greu decât pâinea la vatră, iată că miniștrii progresiști au reușit să facă în opt săptămâni ce n-au făcut guverne întregi în opt ani: au salvat pădurile, au oprit sifonările banului public, au reformat diplomația și au pus România pe „drumul cel bun". Toate acestea, bineînțeles, în paginile unui comunicat de presă.

Să ne concentrăm, însă, pe perla coroanei – activitatea Oanei Țoiu la Ministerul de Externe.

Țoiu, „performanță” pe toată linia!

În doar câteva săptămâni, doamna ministru a bifat întâlniri cu Diaspora (față în față, ni se spune cu emfază, nu prin Zoom – un detaliu care ar trebui să smulgă aplauze), a făcut din aderarea la OCDE o prioritate națională, și-a tras poze cu Maia Sandu și Volodimir Zelenski, ba chiar a început reforma detașărilor. Sună grandios, nu? În realitate, dacă decantăm fumul festivist, rămân două bife pe agendă și o mare scamatorie de PR: scandalul angajărilor controversate, lustruit și vândut publicului drept „deschiderea largă a ușilor MAE pentru tineri merituoși”.

Aici ironia atinge apogeul. În loc să admită că ministerul s-a umplut de angajați aterizați direct din primării de comună sau din cancelarii de grădiniță, USR ne spune că e vorba de „concursuri” și „carieră diplomatică”. Căci în logica progresistă, pilele devin oportunități, iar nepotismul se botează reformă. E ca și cum ai prezenta o pană de curent drept inovație în domeniul iluminatului economic.

Și ca tabloul să fie complet, Oana Țoiu ne oferă și „marele moment consultativ”: organizarea unui Consiliu al MAE cu participarea societății civile. Adică ONG-uri. Multe ONG-uri. Multe cu finanțări externe. Dar să nu ne grăbim. Mai întâi, să lăsăm contrastul să vorbească.

Cine conduce România, de fapt

Adrian Năstase, fost ministru de Externe, povestește cum în 1990–1992 a creat un Consiliu consultativ din care făceau parte personalități precum Corneliu Coposu sau Radu Câmpeanu. Tradiția a fost continuată de miniștri ulteriori – de la Teodor Baconschi la Bogdan Aurescu – care adunau la aceeași masă foști șefi ai diplomației, președinți, intelectuali de marcă. Se discutau teme sensibile de politică externă, într-un cadru cu greutate.

Prin comparație, Oana Țoiu a convocat „o nouă componentă” a Consiliului consultativ: o galerie de ONG-uri și think tank-uri care, de regulă, trăiesc din granturi generoase de la USAID, Soros, Marshall Fund sau fundații germane partizane. În loc de diplomați, avem

consultanți. În loc de tradiție, avem activism cu CV.

Să enumerăm câțiva „titani” ai noii orientări: German Marshall Fund, Atlantic Council (cu portofoliu de donatori de la guverne străine până la Burisma și Facebook), New Strategy (center-ul colonelului SRI Ionel Nițu), Aspen România (fundația „lui” Geoană), Expert Forum (Sorin Ioniță), Funky Citizens-ul Elenei Calistru, Global Focus, Europuls, FOND (Iulian Chifu), Centrul Român de Politici Europene, Code4Romania și lista continuă. Toate respectabile în felul lor, dar să nu confundăm lobby-ul globalist cu politica externă a României.

De fapt, „reforma” Oanei Țoiu seamănă mai degrabă cu outsourcing-ul diplomației: punem MAE la dispoziția unor organizații care trăiesc din bani străini și le numim, cu solemnitate, „consiliu consultativ”. În loc de Iliescu, Pleșu, Meleșcanu sau Comănescu, avem o listă de ONG-iști cosmopoliți care dau bine la Bruxelles.

Diferența este de nuanță, dar și de substanță. Consiliul consultativ tradițional oferea coerență și expertiză unei politici externe naționale. Cel de azi transformă ministerul într-un hub de networking finanțat din granturi. Și dacă întrebi care e marea realizare, ți se răspunde că România e „pe drumul cel bun”. Da, dar al cui drum? Al României sau al sponsorilor?

Reuniunea anuală a diplomației, un ONG-café

Dar, poate, cel mai grăitor exemplu al decăderii MAE sub bagheta Oanei Țoiu este chiar Reuniunea Anuală a Diplomației Române (RADR2025). Eveniment care, în trecut, reunea figuri grele ale scenei internaționale, a ajuns acum o videoconferință prelungită, cu invitați care au preferat să intre „pe zoom”, ca la un training corporatist de miercuri dimineața. Un ONG-café, cum îi spun, cu amărăciune, puținii patrioți rămași în MAE.

Dincolo de formula festivă a comunicatului, realitatea e că România nu a reușit să aducă în carne și oase niciun nume major, niciun lider de calibru global. Doar un vicepremier din

Moldova și un „vice” de Comisie Europeană, româncа Roxana Mânzatu, în rest, holograme diplomatice.

Așa arată, în 2025, diplomația unei țări care se laudă cu „reforme” și „leadership responsabil”: o reuniune anemică, unde România e doar fundalul decorativ pentru conexiuni online! Nu contăm!

Și exact asta e drama: sub pretextul de a moderniza și reforma, noul MAE riscă să devină complet irelevant, un birou de organizare de conferințe cu invitați virtuali.

USR a transformat banalul în epopee

Și, pentru că la USR succesul se ia la kilogram, nu putem ignora nici ceilalți miniștri care, în două luni, au transformat banalități administrative în fapte de vitejie demne de manualele de istorie.

Diana Buzoianu, la Mediu, a pornit, cu vitejie, războiul contra… numărului de directori de la Romsilva. De la 99 la 12, să fie rotund și să dea bine la prezentare.

Să nu ne închipuim că pădurile vor fi mai protejate sau tăierile ilegale vor dispărea, dar măcar Excelul arată mai frumos. Garda de Mediu a primit bodycam-uri și drone, ca să nu mai poată fi acuzați comisarii că dorm la locul faptei – acum pot fi filmați dormind în rezoluție 4K. Apoi, vine „marea descoperire”: Apele Române plătesc chirie uriașă, deși există clădiri libere la Romsilva. Așa e în guvernare: un minister descoperă America, altul o mută într-un sediu mai mic.

Radu Miruță, la Economie, s-a trezit inspector-șef pe sinecuri și sifonări. Cazul „Mamaia SA”: 4 șefi la 3 angajați. De parcă asta ar fi excepția și nu regula în companiile de stat. Clădirea cu 54 de birouri din care statul n-a încasat nimic de 18 ani – descoperire spectaculoasă, dar fără efect imediat: după atâtea guverne, e aproape un sport național să ai patrimoniu mort. În esență, Miruță e un fel de contabil frustrat care s-a apucat să citească facturile uitate în sertare și să le arate publicului. Și, desigur, a trimis propuneri de modificare a guvernanței corporative, ca și cum România ar fi pierdut trenul modernizării doar pentru că nu am bifat „criterii de performanță” pe hârtie.

Ionuț Moșteanu, la Apărare. Aici intrăm în zona unde propaganda se îmbracă direct în uniformă. Moșteanu a lansat „achiziții importante” – formula clasică atunci când încă n-ai ce arăta, dar vrei să sune a epopee militară. Memorandumul cu Olanda pentru F-16 – foarte frumos, doar că avioanele sunt second-hand și donate, adică România se laudă că primește ce alții voiau să trimită la casat. Întrevederi cu oficiali europeni și americani? Evident, parte din ritual: îți faci poza, dai comunicatul și spui că „ai întărit flancul estic al NATO”. Iar marea inovație – rezerviștii voluntari de 4 luni – e, de fapt, un mic training militar de weekend prelungit și câteva milioane „pierdute” din bugetul MApN pe astfel de

evenimente.

Concluzia e simplă: bilanțul USR nu e decât o reclamă electorală mascată în comunicat guvernamental. Sub poleiala cuvintelor „reformă" și „performanță" se ascund sinecuri și multă poză de Instagram. După două luni de guvernare, USR a reușit performanța de a transforma banalul în epopee și eșecul în glorie. Dacă ar exista un premiu pentru creativitate în PR politic, ar fi campioni mondiali. Din păcate, românii nu trăiesc din comunicate și PowerPoint-uri.

Când țara a ajuns să conteze la nivel internațional doar ca fundal pentru invitați conectați pe Zoom, înseamnă că am coborât standardele sub orice prag de decență.